

УДК 349.6

Секція: Правові аспекти забезпечення безпеки життєдіяльності

Ю. Самсон

М. Купчак

старший викладач кафедри права та менеджменту

у сфері цивільного захисту

м. Львів, Львівський державний університет безпеки життєдіяльності

ПРАВО ГРОМАДЯН УКРАЇНИ НА ВІЛЬНИЙ ДОСТУП ДО ЕКОЛОГІЧНОЇ ІНФОРМАЦІЇ

Екологічна інформація — це будь-яка інформація про стан довкілля в письмовій, електронній, аудіовізуальній або іншій матеріальній формі. Вона може містити дані про матеріали, події, процеси, факти, а також про окремих осіб у сфері використання, відтворення і охорони природних ресурсів, природних компонентів і ландшафтів, охорони довкілля і забезпечення екологічної безпеки.

Законодавством України гарантовано право на екологічну інформацію. Це право за своїм змістом включає сукупність можливостей, які спрямовані на вільний доступ громадян України до інформації про стан довкілля та вільне отримання, використання, розповсюдження та зберігання такої інформації, за винятком обмежень, встановлених законом. Громадяни України мають право одержати інформацію про стан довкілля шляхом звернення з інформаційним запитом до відповідних органів державної виконавчої влади або органів місцевого самоврядування.

Національна екологічна політика України спрямована на досягнення таких стратегічних цілей, як, збереження природних об'єктів і комплексів, підтримання їх цілісності, підвищення якості навколишнього природного середовища, покращення здоров'я населення та демографічної ситуації, забезпечення екологічної безпеки.

Державний моніторинг довкілля є однією з функцій державного управління у відповідній сфері суспільних відносин. Його сутність полягає в організації системи спостережень за станом довкілля, рівнем його забруднення, якісними та кількісними характеристиками природних ресурсів. Державний моніторинг довкілля проводиться з метою забезпечення збору, оброблення, збереження, а також аналізу інформації про стан довкілля, прогнозування його змін та розробки науково обґрунтованих рекомендацій для прийняття ефективних управлінських рішень.

Однак, можна навести декілька негативних прикладів про стан навколишнього природного середовища в Україні.

Так, залишені вже непрацюючим хімічним підприємством «Оріана» гексахлорбензоли загрожують убити все живе у Дністрі й забруднити усю питну воду Подністров'я. Добротвірська ТЕС є одним з найбільших забруднювачів атмосферного повітря. АТ «Нафтопереробний комплекс «Галичина» є забруднювачем нафтопродуктами води р. Тисмениця. Грибовицьке сміттєзвалище, що знаходиться у Жовківському районі Львівської області, являє собою скупчення великої кількості непридатних для використання пестицидів.

Основними причинами нинішньої незадовільної екологічної ситуації слід вважати: застарілі технології; спрацювання основних фондів підприємств; значні обсяги накопичених упродовж десятиліть відходів, які можуть призвести до небезпечних екологічних ситуацій; низька ефективність очисних споруд; недостатній рівень екологічної свідомості суспільства; фінансові труднощі підприємств, які обмежують можливості підприємств упроваджувати природоохоронні заходи; недостатність бюджетних асигнувань відповідним галузям.

Список літератури:

1. Конституція України від 28 червня 1996 р. No254к/96–ВР: [Електронний ресурс]// Офіційний веб-портал Верховної Ради України. Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua>.

2. Закон України «Про інформацію» від 02.10.1992 № 2657-ХІІ // Відомості Верховної Ради України від 01.12.1992 р., № 48.

3. Екологічне право України. Академічний курс: Підручник / За заг. ред. Ю. С. Шемшученка. - К.: ТОВ «Видавництво «Юридична думка», 2008. - 720 с.